

SHADOW

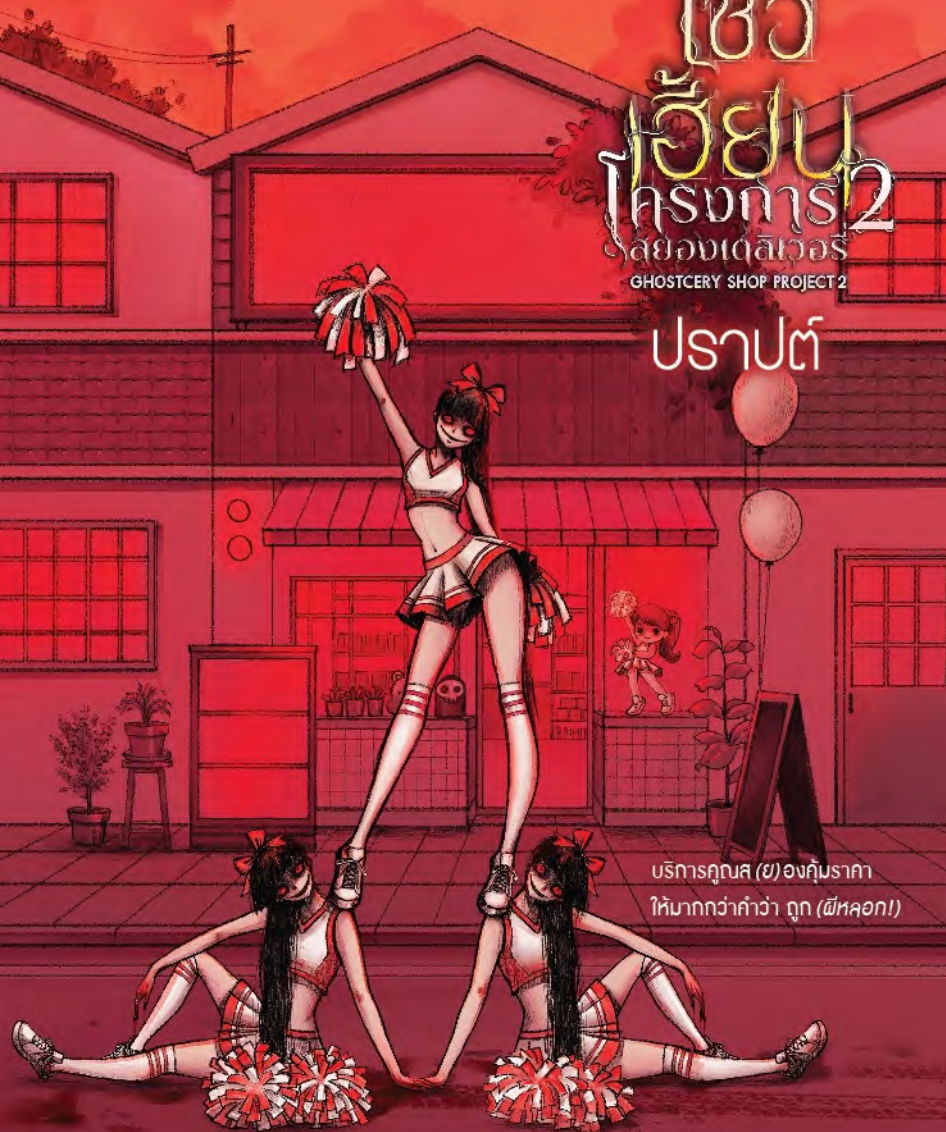
ร้าน โชว์ จี๊ยม โครงการ 2

ของตุลลอร

GHOSTERY SHOP PROJECT 2

ปราปต์

บริการคุณ (ข) องค์บุรุษ
ให้มากกว่าคำว่า ถูก (พี่หลอก!)

บทนำ

ชายอวบขาวผู้ยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์แคชเชียร์นั้นมี
เค้าโครงร่างใหญ่ คำที่สวมเสื้อกล้ามและกางเกงขาสั้น จึงเห็น
ลายลักพาดไปตามท่อนแขน ท่อนขาชัดเจน แต่แทนที่จะนำ
เกรงขาม กลับดูไม่เข้ากันกับเสียงหัวเราะระริกกระรี่ซึ่งรอกใส่
โทรศัพท์...

“—ดีมากกก!”

ต่อเมื่อปลายทางท่าจะงง เจ้าตัวจึงกระเอมใหม่เป็นเสียง
ใหญ่เข้ม

“เออ ดีแล้ว! เรื่องเงินก็ตามที่ตกลงกันไว้นะ”

ไม่รอให้อีกฝ่ายโยกโย้ คนพูดกดตัดสาย วาดยิ้มกระหยิ่ม
ปากบิด ตาพราวเหมือนนางร้ายในละครที่กำลังมองกล้องสอง
ความยินดีทำให้เจ้าตัวก้าวพลางโดดพลางจากบริเวณ
หน้าร้านเข้าไปยังด้านในเพื่อกดสวิตช์ปิดไฟ รอยยิ้มเปลอชะงัก
หุบเมื่อพบว่าอาคารทั้งหลังพลันมืดสนิท ทั้งที่ควรจะมีลำสว่าง
ลอดออกมาจากขอบช่องประตู อันเป็นส่วนเชื่อมไปยังที่พัก

หลังร้าน และเขาได้เปิดไฟในส่วนนั้นเตรียมไว้แล้วเหมือนทุกคืน
แต่ะลวิตซ็อกกี มีแต่เสียงอืดๆ ดังขึ้นตรงสตาร์ตเตอร์
ที่หลอดไฟเหนือคิระะเท่านั้น แสงขาววาวขึ้นแค่บริเวณนี้จิตใจ
เดียวแล้วก็ดับ เขาตำตะค่อมปรากฏตรงมุมหนึ่งของร้าน ดึงสายตา
ชายหนุ่มไป

ชนลูกวูบเมื่อพบว่ามันคือเงารูปคน!

มือใหญ่ข้างที่ถือโทรศัพท์มือถืออยู่แต่ต้นยกขึ้นเอานิ้ว
แตะปาก ใบหน้าเริ่มเหย แล้วหัวใจก็เริ่มเต้นผิด้จหวะ

เขาไม่ใช่คนกลัวสิ่งลึกลับ เพราะแต่ไหนมาารู้สึกว่ามนุษย์นั้น
น่ากลัวกว่าอะไรทั้งสิ้น ทว่าระยะนี้เศรษฐกิจยิ่งแยลงเหมือน
หน้าทั้ง บางทีอาจมีคนร้ายแอบเข้ามาซุ่มรอในร้าน เพื่อที่จะ—

ความคิดสะดุดเพราะแสงไฟวาวขึ้นอีกครั้ง คราวนี้พบว่า
เงาร่างดังกล่าวคือสแตนดิรูปรีเซนเตอร์สินค้าชิ้นหนึ่ง เด็กสาว
รายนั้นแต่งชุดปอมปอมเชียร์น่ารัก รอยยิ้มก็น่ารัก เพียงแต่บัดนี้
สายตาและรอยยิ้มที่จ้องตรงมาดูหลอนๆ ชอบกล

ชายหนุ่มถอนหายใจ ส่งวงค้อนให้เจ้าหล่อน พร้อมๆ
กับที่ไฟดับลงอีกที

ไม่รู้สายตาเริ่มเอร์เรอร์กับความมืด ความสว่างหรือไร
เงาตะค่อมที่เห็นอยู่แต่แรกจึงหายไปในฉากหลัง เหมือนกับมีแต่
ความมืดเปล่าๆ ไม่มีอะไรตั้งอยู่ตรงนั้น ชายหนุ่มเริ่มรำคาญ
จึงกดปิดไฟ สบถในใจว่าสงสัยไฟตก เพราะเพิ่งจะเปลี่ยนหลอด
แล้วต่อให้หลอดไฟเสีย ก็ไม่น่ามาเสียพร้อมกันทั้งร้าน

ร้านของเขาค่อนข้างกว้าง มีผนังฝั่งที่ติดกับบาทวิถีเป็น

กระจกทั้งหมด เวลากลางวันแสงภายนอกช่วยให้ร้านไม่มีตออยู่
แล้ว ถึงกระนั้นเขาก็ยังตั้งใจลงทุนใช้หลอดฟลูออเรสเซนต์
อย่างยาวติดตั้งเรียงขนานไปตลอดเพดาน เพื่อให้ร้านดูน่าเข้า
ข้าวของดูเอี่ยมอ่องน่าซื้อ

ทำได้ เพราะยายนิอรแท้ๆ เอ็มมาร์ตถึงมาตั้งดักลูกค้า
อยู่ข้างร้านเราอย่างนี้ แถมทำให้มีอีกร้านตัวร้ายอย่างไอโซห่วย!

อาศัยเปิดไฟฉายในโทรศัพท์มือถือแทน ก้าวจากจุด
ที่ยืนอยู่ไปยังประตูหลังร้าน ระยะทางไม่ไกล กับทั้งเส้นทาง
ในร้านก็คุ้นชินแทบปิดตาเดินได้ น่าแปลกที่เหมือนมันถูกยึด
ขยายยาวออกไป กับทั้ง...

อาการเสียวสันหลังวาบๆ

ชายหนุ่มหันกลับ รู้สึกเหมือนถูกใครจับตา!

แต่ไม่มี ในความมืดข้างหลังมีแต่ทางว่างเปล่า ไม่มีแม้แต่
เงาตะคุ่มรูปคน

“บ้า...บอ!”

การส่งเสียงออกมาช่วยประโลมใจได้นิดหนึ่ง เจ้าของ
เสียงหมุนกลับเพื่อก้าวต่อ การออกก้าวเหมือนปลายเท้าจะเริ่ม
สั่น และหยุดแข็งติดพื้นเสียเฉยๆ

“อะไรเนี่ย! อะไรเนี่ย!”

เจ้าตัวยังบ่นเสียงดัง พยายามใช้มือข้างที่ว่างอุ้มน้อง
ตัวเองขยับต่อทีละก้าว

ยิ่งก้าว เขาก็ยิ่งสั่นเทาขึ้นทุกที

อีหอย ใช้แสงมือถือส่องอย่างนี้ ถ้าเป็นหนังผี ภูเจอชัวร์!

คนคิดทำหน้าเหยงพลางขบริมฝีปากล่าง พยายามปลอบขวัญตัวเองว่า บ้า! มันจะไปมีผีได้ไง เรายืนขายของอยู่ทั้งวันแล้วตึกนี้มันก็ไม่เคยมีใครตายด้วย มีแต่พ่อ แล้วพ่อจะมาหลอกหนูทำไม!

ความคิดนั้นไม่ทำให้ตัวเองโล่งใจ ในเมื่อทรงจำช่วงไม่กี่เดือนที่แล้วย้อนมา

ระยะหลังนี้ ชายหนุ่มรู้สึกว่ารอบตัวมีอะไรแปลกๆ บางครั้งเหมือนมีเงาคนวิ่งผ่าน ข้าวของที่วางทางซ้าย จู่ๆ กลับย้ายไปทางขวา ถึงมันจะไม่ไกลจากจุดเดิมก็เถอะ แล้วบางทีก็มีเสียงกุกกักพิกล ทั้งที่ในบ้านนี้ไม่มีใครนอกจากเขาเอง

กลิ่นน้ำลาย พยายามลบความคิดเหล่านั้นทิ้งไป ในที่สุดก็ก้าวไปถึงประตูเป้าหมายได้โดยไม่มีน้ำตาไหลออกมา รอยยิ้มระบายขึ้นบนใบหน้า

ค่อยๆ บิดลูกบิด ผลักบานประตู

ทันทีที่มันวาดกว้าง แสงจากโทรศัพท์สาดส่องข้างใน ชายหนุ่มก็แทบร้อง “ฮือ!” ออกมาแบบคนจะร้องไห้

เบื้องหน้า สแตนดีตัวเมื่อก่อนต้อนรับเขาอยู่พร้อมรอยยิ้มหวาน!

“อ๊บบ้า!” ชายหนุ่มกระต๊อบเท้าอยู่กับที่ บิดกายไปมาเหมือนปวดท้องน้ำ หน้าเบ้ไม่มีน้ำตา ชี้นิ้วใส่สแตนดีข้างหน้า “แกจะหลอกฉันหรือ แกมีอยู่ตัวเดียว เมื่อก่อนอยู่ตรงนั้น แล้วจู่ๆ มาโผล่ตรงนี้ได้ยังไง!”

สแตนดียิ้มยิ้มไม่ขยับ

“นี่บ้านฉันนะ ไม่รักฉันก็ออกจากบ้านฉันไปเลย!”

เงียบ

เจ้าของบ้านเข่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน ไหวไหลไปมาอย่างคนกำลังจะทนไม่ไหว “อีหน้าด้าน นี่บ้านตุซซตั!” ขณะเดียวกันก็ดึงมือกลับมาเชี่ยหน้าจอโทรศัพท์มือถือถือหาแอปพลิเคชันใหม่ ครั้นเจอดังใจแล้วจึงเงยขึ้น

พื้นที่ข้างหน้ากลับว่างเปล่า

“กูว่าแล้ว! กูเคยดูในหนังมาแล้ว!”

ค่อยๆ กวาดสายตาไปรอบๆ

ซ้ายไม่มี ขวาไม่มี พอดูซ้ายอีกทีก็...ไม่มี!

“คอยดูนะ ชาวคราวนี้มึงโผล่แน่ๆ!”

ผ่าง!

เป็นดังคาด ถึงกระนั้นคนคาดก็ยังไม่วายสะดุ้งโหยง เมื่อพบว่าสแตนดีสาวน้อยตัวเมื่อครู่กลับยั้มให้อยู่ข้างๆ

ชายหนุ่มยังหน้าเบี้ยว กระบิดกระบวน แต่สุดท้ายก็ตัดสินใจคว้าคอสแตนดีมาคล้องไ้รักแร้ ชูโทรศัพท์ขึ้นด้วยกล้องหน้าจากนั้นกดลั่นชัตเตอร์จนแฟลชสว่างวาบ

1

พันธมิตร

รอบๆ ‘ร้านโซเซง’ วันนี้แน่นไปด้วยผู้คน ส่วนใหญ่
เป็นสาวๆ และหนุ่มหวาน แต่ละคนยืนยกมือขึ้นกุ่มกันที่อกบ้าง
ใต้คางบ้าง ทุกใบหน้ายิ้มน้อยยิ้มใหญ่ บางรายเงินจนต้องคอย
เกาแขนเพื่อนข้างๆ พลังหัวเราะคิก นั้นทำให้หญิงร่างท้วม
วัยสามสิบกว่าผู้คล่องป้ายพนักงาน ‘เอ็มมาร์ต’ ไว้ที่คอ มีชื่อ
กำกับว่าลดาอยู่ หันมาพยักยิ้มให้สองสาววัยน้อยกว่ากันราวๆ
สิบปีที่ยืนอยู่ข้างๆ ทั้งสองมีป้ายคล้องคอแบบเดียวกัน

นิชามูลยิ้มเย็นพลงประคองกล้องโทรศัพท์มือถือที่กำลัง
ถ่ายทอดสด ขณะที่เพื่อนสาวผู้มีนามว่าข้าวตอกเอียงกายมา
เขย่งกระชิบ “สองคนนี่เม่งเคมีดีจริงๆ วะ”

รายแรกต้องเตือนด้วยการแตะนิ้วจุปาก ซึ่ไปที่กล้อง
ข้าวตอกจึงคิ้วเลิก เบิกตาตกใจ รีบจับปากแล้วชี้นิ้วไปทางอื่น
เป็นสัญญาณว่าตัวเองจะขยับไปกดชัตเตอร์ภาพหนึ่งที่มุมอื่นบ้าง
สองคนที่ข้าวตอกว่านั่นนั่งเก้าอี้สตูลอยู่กลางวงล้อม
ถือไม้ไผ่ไร้สายไว้ในมือ รายที่สวมชุดนักศึกษาเป็นหนุ่มรูปร่างสูง

ทว่าค่อนข้างแบบบาง ผิวละเอียดเป็นสีชมพู เครื่องหน้ากระจุ่ม-กระจุ่มเหมาะเจาะไปทุกส่วน โดยเฉพาะดวงตากกลมใสมีขนตา
งอนยาวอันทำให้ทุกส่วนยิ่งดูหวานเจี๊ยบ ริมฝีปากแถมลิปมัน
เป็นสีชมพูดูสุขภาพดี พูดว่า “เอะละอะ เรารู้ที่มาของร้านโซเฮง
กันไปแล้วเนอะ ที่นี้มาที่เรื่องน่าสนใจกว่านั้น คือในรัศมีรอบๆ
มหาวิทยาลัยพิพัฒน์บัณฑิตของเราเนี่ย ก็มีร้านค้าปลีกหลายร้าน
แต่แทนที่จะเป็นคู่แข่งกัน พิโซ--”

คำถามสะดุดเพราะเสียงเจี๊ยวจ้าวดังจากกลุ่มคนดูว่า
“ป๊ะป๋า!” เจ้าของคำถามจึงหัวเราะขำนิดๆ พอให้แก้มเป็นสีชมพู
แล้วเปลี่ยนคำใหม่

“ป๊ะป๋าทำยังไงล่ะ แต่ละร้านถึงกลายมาเป็นเกี่ยวก้อยกัน
ได้”

ทั้งคำว่า ‘ป๊ะป๋า’ และ ‘เกี่ยวก้อย’ นั้นเรียกเสียงกรี๊ด
ขึ้นจากเหล่าผู้ฟัง เพราะอันที่จริง คนพูดเองก็เป็นทายาทของ
หนึ่งในร้านดังกล่าว หน้าจอโทรศัพท์ที่ณิชาบูลใช้ไลฟ์เฟซบุ๊ก
ผ่านทางแฟนเพจของเอ็มมาร์ตไทยแลนด์เองก็มีรูปหัวใจพุ่งขึ้น
ไม่ขาดสาย

ทั้งเสียงกรี๊ดและรูปหัวใจนั้นยิ่งกระฉุดกว่าเดิม เมื่อ
ชายหนุ่มที่ถูกเรียกว่า ‘พิโซ’ หน้าแดงแจ๋ แถมยกมือข้างหนึ่ง
ขึ้นก้ำกึ่งเพื่อตะแชนคนถาม รวากับถูกใครบางคนก้ำก้ำกับการอยู่
“ขอบคุณครับ น้องอิส”

คนพูดต้องหยุดขำนิดๆ เพราะเสียงกรี๊ดยิ่งท่วมท้น
โซ่กึกไม่ถึงกับรุนแรงอย่างที่เด็กหนุ่มชื่ออิสภาพผู้หนึ่งอยู่

ข้างๆ เขามีรูปหน้าคอนข้างกลม หน้าผากกว้าง จมูกไม่ถึงกับโด่งมาก และเวลาฉีกยิ้มก็เปิดเผยไปถึงแก้มเหงือก สวมแว่นกลมกรอบหนา กระนั้น ด้วยบุคลิกและรูปร่างกำยำอันพอให้เห็นข้างใต้แว่นตา ซึ่งสวมทับด้วยผ้ากันเปื้อนสีน้ำตาล ปักตัวการ์ตูนรูปร่างคล้ายๆ ตัวเขาเอง โซฎีกดูจะมีแรงดึงดูดทางเพศเพิ่มขึ้นอย่างน่าพิศวง

“เล่าต่อจากคำถามเมื่อกี้เลยละกันเนอะ” เสียงของเขาก่อนข้างทุ้มมีเสน่ห์ แม้ปลายประโยคก็เปลือยติดเหน่อตามสำเนียงบ้านเกิด แต่ก็กลายเป็นเอกลักษณ์ที่ชวนให้รู้สึกว่าคุณพูดเป็นคนชื่อโล่วโล่วได้ “พอพี่เห็นว่าโซเฮงเริ่มไปได้ดี เราก็มีผู้เล่นหน้าใหม่เข้ามาในพื้นที่นี้ เอ็มมาร์ตนั้นเอง!”

คนพูดชี้นิ้วไปทางนิชานูลและลดาอยู่อย่างไม่มีมาด รายหลังยิ้มพยักหน้าอย่างเขินๆ

“ทุกคนก็รู้นะ เอ็มมาร์ตเป็นเซนร้านสะดวกซื้อรายใหญ่ที่ร้านค้าปลีกเล็กๆ อย่างโซเฮงแทบจะไม่มีอะไรเทียบได้เลย ผมก็เลยลองค้นดูว่า ในชุมชนที่ร้านท้องถิ่นกับร้านสะดวกซื้ออยู่ร่วมกันได้เนี่ย เขาทำยังไง ปรากฏว่ามันก็เป็นไปได้ เพียงแต่เราอาจจะต้องอาศัยผู้ประกอบการในชุมชนมา ‘เกี่ยวก้อย’ กันนะครับ”

ในฐานะที่ตัวเองก็เป็นน้องสาวของเจ้าของ ‘ร้านมีชัย’ ซึ่งตั้งอยู่ในชุมชนนั้นเช่นกัน ตั้งอยู่คู่กับเอ็มมาร์ตเลยด้วยซ้ำ นิชานูลผลักดันให้ณฤชย์ ผู้เป็นพี่ชายเข้าร่วมกับโซเฮงและร้านอื่นๆ เธอมีโอกาสร่วมประชุมกับพวกเขาหลายหน รู้ว่าพันธมิตรกลุ่มนี้

ต้องเดินหลายอย่าง อาศัยพลังแห่งความหลากหลาย ทั้งพื้นที่ ทั้งสินค้า ทั้งรูปแบบวิธีการ เพื่อใช้เป็นจุดแข็งต่อสู้กับคู่แข่งที่แทบจะหาจุดอ่อนไม่ได้เลยอย่างเอ็มมาร์ต

“เรามีแผนเพจกลางที่คอยให้ข้อมูลกับลูกค้าในชุมชน ระบุว่ากำลังมีกิจกรรมอะไรบ้าง แล้วทุกร้านที่เป็นพันธมิตรก็จะใช้ฐานข้อมูลลูกค้าสมาชิกร่วมกัน ลูกค้าจะได้บัตรแบบนี้” คนพูดโชว์กระดาษแข็งแผ่นเล็กๆ บนนั้นมีช่องตารางเต็มแผ่น “ปกติถ้าซื้อครบสองร้อยบาทก็จะได้รอยปั้ม ครบก็ปั้มก็จะมีสิทธิ์ใช้ส่วนลดหรือแลกซื้อสินค้าพิเศษต่างๆ ใต้ครับ”

กิจกรรมที่เคยเกรี้ยวกราว คือเกมลายแทงหาของดีในชุมชน ลูกค้าดาวโนโหลดแผนที่เพื่อตามไปอุดหนุนของดีต่างๆ ทั้งอาหาร ขนม หรือบริการอื่นๆ เมื่อไปแต่ละที่ก็จะได้รอยปั้มสะสมไว้แลกรับของพิเศษอื่นๆ ที่ร้านในชุมชนร่วมกันจัดทำขึ้นมา แม้ร้านเหล่านี้จะไม่ได้รวมอยู่ในกลุ่มพันธมิตร แต่ก็ทำให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดี เจ้าของร้านมาช่วยอุดหนุนและช่วยโปรโมต เป็นการแลกเปลี่ยน ส่วนร้านค้าปลีกที่อยู่ใกล้ๆ สถานที่เหล่านั้นก็จะพลอยได้ยอดขายจากพวกเครื่องดื่ม หรือของที่ระลึกซึ่งเตรียมไว้แต่ต้น

“เวลามีโปรฟ้าผ่า โปรฟ้าแลบ หรืออีเวนต์พิเศษต่างๆ ที่เวียนจัดกันไปตามแต่ละร้านพันธมิตร เราก็มองแจ้ให้ลูกค้าทราบผ่านทางเพจหรือไลน์ส่วนกลางด้วยครับ ต้องขอบคุณร้านค้าทุกร้านและลูกค้าทุกท่านที่ร่วมกันทำให้ชุมชนมอพัฒนา-บัณฑิตของเราเข้มแข็ง แม้แต่เอ็มมาร์ตวันนี้ก็เป็นอีกหนึ่ง

พันธมิตรที่เข้าร่วมจัดรายการวันวาเลนไทน์ให้เรา ขอขอบคุณ
มากครับ”

เมื่อเขาเริ่มปรบมือนำ ผู้ชมทุกคนจึงปรบตาม ทั้งที่ก่อนหน้านี้ ‘แฟนฯ’ ของโชฎีกากลุ่มใหญ่โพนทะนาในหน้าเพจกลาง
และในทวิตเตอร์ ว่าเอ็มมาร์ตคือปีศาจที่เข้ามาทำลายทุกอย่าง
ในชุมชน รวมถึงโซเชียลที่เป็นหัวใจของพวกเขาด้วย

ใช่แล้ว ไม่ใช่ลูกค้า แต่คือ ‘แฟนฯ’

การตลาดแบบสาวกช่วยให้โชฎีกาโดดเด่นมาตลอดช่วง
สองปี นับแต่ร้านของเจ้าตัวเริ่มติดตลาด

จากภาพลักษณ์พ่อค้าแซ่บผู้ใจดีในวันนั้น ชายหนุ่ม
เต๋อดำในสายตาของนิชาบูลและเพื่อนกลับสามารถสร้างเรื่อง
ราวดึงดูดลูกค้าเข้ามาผูกสัมพันธ์ด้วยเสมอ ตั้งแต่ปริศนาการตาย
ของเจ้าของดีกรายเก่าที่ชื่อ คุณหันตรา แซ่ซึ้ง ครั้นเจ็สร้อย
เจ้าของร้านค้าปลีกรายหนึ่งในชุมชนเข้าร่วมพันธมิตร โชฎีก
ก็ปลุกกระแสใหม่เอาใจสายวาย กลายเป็นคู่แข่งกับอิสราฟ
ลูกชายเจ้าสำอางของเจ็สร้อย นิชาบูลเคยเข้าไปดูในโลกโซเชียล
พวกเด็กวัยรุ่นซึ่งเป็นกลุ่มลูกค้าหลักของร้านโซเชียลถึงกับเขียน
แฟนฟิก วาดแฟนอาร์ต บางทีก็ทำสินค้าต่างๆ เป็นรูปสองหนุ่ม
มาให้โชฎีกาและเจ็สร้อยแจก กลายเป็นของพรีเมียมที่มีแต่คน
อยากเก็บ ต้องตามซื้อของอื่นๆ เพื่อสะสมรอยยิ้มกันจ้าละหวั่น
ชนิดที่เอ็มมาร์ตสาขามหาวิทยาลัยพัฒนบัณฑิตได้แต่มอง
ตาปริบ เพราะแม้แต่สแตนดี้ฟรีเซนเตอร์ดาราต่งที่นำมาตั้งหน้า
ร้านหรือในร้านก็ยังไม่ได้ แฮชแท็ก #โซฮิส ยังดันให้ยูทูบเบอร์

หลายรายชวนทั้งคู่ทำคอนเทนต์ ซึ่งโชฎีกก็ร่วมเล่นบ้างในกรณี
ที่จะช่วยโปรโมตร้าน

หนุ่มหน้าหวานผู้คล่องทั้งพิธีกร แถมเริ่มมีรีวิวลิตภัณฑ์
เข้ามา ป้อนคำถามใหม่ว่า “อยากให้ป๊ะป๋าช่วยเล่าว่าถัดจากนี้
จะมีโปรเจกต์อะไรที่น่าสนใจอีกบ้างฮะ”

“ก็เนื่องในวันวาเลนไทน์นะครับ--”

แค่พูดถึงตรงนี้ คนดูก็ “ฮั้ว...!” กันอีกรอบ และไม่ว่า
ตั้งใจหรือไม่ ทำก้มหน้าลงน้อยๆ ยกมือเกาหลังคอของโชฎีกนั้น
น่าเอ็นดูอยู่ในที

คนน่าเอ็นดูตะปบแว่นหมับจนใครๆ พากันขำ เพราะนิ้ว
เปลอกระแทกถูกขาแว่นจนเกือบร่วงหลุดจากจมูกที่ไม่ค่อย
มีสันค้ำ

“เหะ” เจ้าตัวขำแห้งๆ ให้ตัวเองแล้วว่าต่อ “โปรเจกต์
พิเศษสำหรับหนึ่งเดือนต่อจากนี้ ก็จะเป็นเบเกอรี่ลิมิเต็ดที่จะ
ขายเฉพาะร้านพันธมิตรในชุมชน มอพิพัฒน์บัณฑิตของเรา
นะครับ”

ใครบางคนส่งกล่องกระดาษสี่เหลี่ยมจัตุรัสสีชมพูให้
เจ้าตัว โชฎีกยกขึ้นแสดงให้เห็นลายพิมพ์บนฝารูปแฟนอาร์ต
น่ารัก น่าประทับใจ

“กล่องกระดาษนี้ผลิตโดยร้านที่อยู่ในชุมชนของเราเอง
รูปนี้ก็มาจากน้องนักศึกษาในมอพิพัฒน์บัณฑิตนะครับ ส่วน
ตัวขนม--”

ทันทีที่เปิดกล่อง กลิ่นหอมหวานก็โชยออกมาชวน

น้ำลายสอ

โซฎีกะจะพูดอะไรสักอย่าง แต่ท่าทางนึกไม่ออก จึงเบี่ยง
ไม้คอล์บเพื่อยื่นหน้าไปถามคนข้างๆ เสี่ยงกระชิบถามลอดเข้า
ไม้คอล์บได้ยิน “มันเรียกว่าขนมอะไรนะน้องอิส”

เช่นเคย นั่นเรียกเสียงกรีดและกลุ่มหัวใจฟุ้งทะยาน
ไม่หยุด

อิสภาพหัวเราะ แนะนำไม้คอล์บด้วยตัวเอง “เป็นไทยากิรูป
‘โซอิส’ ฮะ”

รูปที่ว่าคือการ์ตูนจิบิสองหนุ่มนั่งจับมือกันอยู่บนเก้าอี้
สตูล รวากับจำลองจากภาพปัจจุบันนี้เลย แม้แต่ณิชาบูลก็ยัง
ห่อปากว่านี่ดูจะผ่านการวางแผนมาอย่างดี เธอมองภาพใน
ไลฟ์สดซึ่งมีหัวใจฟุ้งมากขึ้นไปอีก

“ถ้าใครเคยติดใจขนมปีปะปาเอกซ์คลูซิฟมาแล้ว ต้อง
ไม่พลาดไทยากิ วาเลนไทน์เซตนี้นะฮะ เพราะมีรูปอิสเป็นครั้งแรก
ไม่ซ้ำ...” คนพูดหัวเราะเขินชวนให้ยัมขำ “เพราะคนผลิตเป็น
เจ้าเดียวกับขนมเซตก่อนๆ รสชาติถูกใจแน่นอน มีหลายไส้
ด้วยใช้มัยสะปีปะปา”

“ใช่ครับ...อันนี้ใส่อะไรนะ” โซฎีกะแสวงฉีกขนมตามรอยต่อ
ระหว่างตัวการ์ตูนทั้งสอง เล่นเอาคนดูทำเสียงตกใจ ต่อเมื่อ
เจ้าตัวขงการ์ตูนรูปตัวเองให้อิสภาพ และเก็บรูปของอีกฝ่าย
ไว้ จ้องกันก่อนนั่งบิเข้าให้ เสียงหวีดร้องรอบๆ ก็ลั่นขึ้นอีก

“ใส่มะเยอสะปีปะปา”

โซฎีกะเคี้ยวพลงพูดต่อ “ขนมเซตพิเศษนี้เราทำใหม่ทุกวัน

แต่ละวันมีจำนวนจำกัดนะครับ”

“มีแผนจะขยายคาเฟ่ขนมเพิ่มมั้ยคะ” หนึ่งในกลุ่มคนดูตะโกนถามเข้ามา

โชฎึกส่ายหน้ายิ้ม “ยังไม่มีครับ”

“ว่า อยากนั่งใกล้ๆ พี่โชนานๆ”

“รออีกแป๊บนึงอาจจะมาก็ได้นะ” อิศราภาพพูดอย่างนึกสนุกขึ้นมา ก่อนวกกลับเข้าเรื่อง “แล้วนอกจากไหยากิ เราก็ยังมีพันธมิตรของกินมาเพิ่มใหม่ด้วยໄ໊มั๊ยะ”

“เชิญเขามาแนะนำตัวเลยดีมั้ย” โชฎึกรับลูกได้ดี

อิสราภาพจึงผายมือ “ขอเชิญป้าแกละข้าวเหนียวหมูปิ้งกับย่านอ่อนน้ำเต้าหู้ค่ะ”

ข้าวตอกยกแก้อัฐุลเพิ่มให้สองตัว ขณะที่แขกสองรายใหม่ก้าวเข้ามาในวงพร้อมยกมือไหว้ทุกคนอย่างที่เคยเตรียมกันไว้ ป้าแกละคือหญิงร่างผอม ผมดัดหยิกย้อมสีดำแซม เมื่อยิ้มเผยปากกว้างฟันแกเรียวเป๋ไปมา ส่วนย่านอ่อนเป็นหนุ่มเมียนมารูปร่างไม่สูงนัก ค่อนข้างเจ้าเนื้อ และมีบุคลิกอย่างผู้ที่น่าจะกลายเป็นเจ้าของกิจการใหญ่ได้ในอนาคต ทั้งสองสวมผ้ากันเปื้อนสีเหลืองปักโลโก้เอ็มมาร์ตตามที่ลดายุxor้องแต่ต้น

หลังเสียงปรบมือเงียบลง อิศราภาพก็พูดต่อ “เรียกได้ว่าแทบจะไม่มีใครในที่นี้ที่ไม่เคยได้ชิมข้าวเหนียวหมูปิ้งกับน้ำเต้าหู้ของป้าแกละกับพี่ย่านอ่อนนะฮะ ทีนี้เรามาขอสัมภาษณ์กันสักนิดดีกว่า รู้สึกยังไงบ้างฮะที่ตอนนี้อยู่ดีๆ แม่ค้าแผงลอยเล็กๆ ก็มาร่วมเป็นส่วนหนึ่งของพันธมิตรร้านค้าได้แล้ว”

ไมค์ถูกยื่นให้ป่าแกละ หยิงแก่อยหนึเหมือนกลัว รอยยิ้ม
เจื่อนลงเล็กน้อยเมื่ออิสรภาพพยายามพยักพยิดให้พูดอะไร
เสียหน่อย

“ตะ...ดีใจจ้ะ” ว่าแค่นั้นแล้วป่าเหมือนจะไม่ไหว ไมค์จึง
ถูกเลื่อนต่อให้ชายข้างๆ แทน

ยื่นอ่องรับไมค์ไว้มั่นคง สายตามุ่งมาด

“โผว่า นี่เปโอกาสดีของเราละ” คำไทยไม่ขัดไม่เคยเป็น
ปัญหาสำหรับเจ้าตัว น้ำเสียงหนักแน่นมั่นใจ “ยาอ่องกะป่าแกละ
ยอดชายโละลงมาพักใหญ่ต้าแต่เอมาร์ตเอาข้าเหนียหมู้บักะ
น้ำต้าหู้มาขาย--”

แค่ได้ยินเท่านั้น รอยยิ้มของลดาทุก็กระตุกเจื่อนยิ่งกว่า
ป่าแกละ หันมามองนิชาบูลด้วยสายตา นี่ไม่ได้อยู่ในสคริปต์
ที่เราให้ไว้!

นิชาบูลก็หน้าเสียเช่นกัน แต่ก่อนที่เธอและหัวหน้าน่าจะทัน
แก้สถานการณ์ อะไรบางอย่างก็ถูกโยนเข้ามากลางกลุ่มคนที่ยืน
เป็นวงล้อมกันอยู่ เสียงโป้งป้างพร้อมกลั่นหมิ่นหมิ่นทำให้ใคร
ต่อใครร้องวืดว้ายแล้ววิ่งกระจายกะทันหัน หลายคนหกล้มถูก
เหยียบ อีกหลายคนพ้นจากวงได้ก็นั่งยองๆ ใช้มือสองข้างอุดหู
ด้วยความตกใจ รวมถึงนิชาบูล เพื่อนร่วมงานทั้งสอง โชฎีก
อิสรภาพ และแขกอีกสองราย ความซุหลมุนพักใหญ่ก่อเสียงร้องให้
ขึ้นมาแทน

ต่อเมื่อเสียงโป้งป้างนั้นจบลงพร้อมๆ กับการเคลื่อนไหว
ของคนทั้งหมด นิชาบูลจึงหันหาที่มาของเสียง เมื่อนั้นทั้ง

สายตาเธอและกล้องเฟลซบุ๊กไลฟ์จับภาพได้ที่เศษซากประทัด
ซึ่งกระจัดกระจายอยู่บนพื้นคอนกรีต

“เบ๊งไปไต่ยังงว้าไม่มีใครเหิงตัวการโยงปะทักนั้งเลย

ลักคน” คนพูดเป็นชายสูงวัยร่างใหญ่ หัวล้านเลี่ยน เส้นผมใหม่ที่ผุดขึ้นเป็นตอสั้นๆ หรือมเหริมล้วนเป็นสีเงินทั้งที่วัยยังไม่มากนักขนาดนั้น บนหนังศีรษะเองก็เริ่มมีกระเป็นวงสีน้ำตาลกระจายทั่ว หน้าตาดูดันเอาเรื่อง เสียงพูดค่อนข้างโหวกแหก

“ไม่มีจริงๆ ครับเฮียฮะ” โสฎีกซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวติดกันบอกสมาชิกพันธมิตรรายดังกล่าว “ร้านผมอยู่ในซอย แต่ก็ไม่มีลึกมาก บางทีคนที่จุดประทัดนั้นอาจจะโยนจากหน้าปากซอยเข้ามาก็ได้”

“มันจะทำทำไม ป้าตกใจแทบจะหัวใจวาย” ป้าแกละที่นั่งอยู่ติดกับโสฎีกอีกข้างหนึ่งยังไม่วายลุบอภเหียว

ขณะเดียวกัน หญิงที่นั่งติดกับเฮียฮะยังยิ้มละไมบนใบหน้าดุจพระโพธิสัตว์ แม้เสียงพูดก็กังวานใสชัด “คนเราไม่มีใครไม่อยากรู้ ที่ทางนั้นทำนี้อาจเพราะไม่พอใจ แล้วคนที่ทำให้เขาต้องใจร้ายคือใครละ ถ้าไม่ใช่แน่นอน” ปลายคางแหลมของเจ้าตัวพักพเบิดไปยังหนุ่มเจ้าของร้านน้ำเต้าหู้ชาวเมียนมาที่นั่งอยู่อีกฝั่งหนึ่งของป้าแกละ

“แต่โผพูดความจริงนะเจ้สรว้อย เรื่องที่น้องคุณชัยให้พูดนั้น

ตาหาก โโกหก!”

“ทำอะไรต้องใช้หัวคิด” เจ้าของเสียงไสและไบหน้าอมยิ้ม ยกนิ้วขึ้นเกาะขมับ พุดต่อด้วยประโยคคล้องจอง และจงใจวรรคอย่างคำคม “จะโฆษณาผ่านช่องทางเขา เราไม่ควรว่าร้ายเขาซะเอง งานนี้ว่าจะไม่ใช้ใคร เอ็มมาร์ตนั้นแหละจุดประตัดตะไลเอง ว่ามัยคะ คุณชัย”

คำถามถูกโยนกลับมาที่พี่ชายของณิชาบูลผู้เป็นเจ้าของร้านมัยชัย ซึ่งเป็นสถานที่ที่คนทั้งหมดกำลังใช้นั่งหารื้อกันด้วยเรื่องที่เกิดขึ้น

เวลานี้ณฤชัยปิดร้านแล้ว เขาให้สมาชิกพันธมิตรร้านค้าทั้งหมดมาใช้พื้นที่ชุมนุมกันด้านหลังร้าน ที่จริงบริเวณนี้เป็นโรงกลางบ้านไม่กว้างนัก มีโซฟาเก่าแก่อัดผ่นงสองด้าน มุมหนึ่งคือตั้งลิ้นค้ำเรียงสูงสำหรับลำเลียงไปเติมหน้าร้านได้สะดวก อีกฝั่งเป็นบันไดทอดสู่ชั้นสอง ข้างบันไดคือประตูเปิดเข้าห้องน้ำห้องครัว ที่ห่างออกไปมากที่สุดคือประตูเล็กสำหรับเข้าบ้าน โดยไม่ต้องเดินผ่านหน้าร้าน เมื่อมีการประชุมเช่นนี้ เจ้าของสถานที่ยกเก้าอี้พลาสติกมาเสริม หันเข้าหากันเป็นวงกลม

เวลาประชุมมักถูกจัดช่วงค่ำ เพื่อไม่ให้กระทบกับการทำงานของทุกร้าน ร้านที่มีผู้ช่วยอาจเปิดขายต่อไปได้อีกสักพัก ขณะที่ร้านซึ่งมีผู้ดำเนินการแค่คนเดียวอย่างโชฎีก ต้องปิดร้านเร็วหน่อยเพื่อมาเข้าร่วม ด้วยเหตุนี้ ถ้าไม่มีเรื่องจำเป็นจริงๆ พันธมิตรที่หน้าฉากดูกลมเกลียวขมิ้น หลังฉากจึงกลับไม่อยากให้ความร่วมมือกันเท่าไร การประชุมรายเดือนมักถูก

เลื่อนแล้วเลื่อนอีก นอกจากโชฎึกและเจ้สร้อยที่เป็นตัวตั้งตัวตี สมาชิกรายอื่นต่างมีเหตุผลที่จะขอไม่เข้าร่วม หรือขอให้เลื่อนการประชุมออกไปก่อนตลอด

สถานที่ที่ใช้ประชุมก็เช่นกัน ตามข้อตกลงนั้น การประชุมจะจัดเวียนไปในแต่ละร้านสมาชิก แต่เอาเข้าจริงไม่ค่อยมีใครอยากให้ ‘คู่แข่ง’ เข้าไปเห็นหลังบ้านของตัวเอง จึงมีแค่โชฎึกที่สละพื้นที่หลังร้านให้ใช้ แต่ก็ไม่สะดวกนักเนื่องจากค่อนข้างคับแคบ

วันนี้ อาจเพราะเรื่องที่เกิดขึ้นช่วงสายค่อนข้างส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ของพันธมิตร รวมถึงงานในหน้าที่ของน้องสาว ณัฐชัยจึงรู้สึกจ้อให้มาจัดที่บ้านตัวเอง แถมเมื่อทุกคนค่อยๆ โผล่เข้ามา เจ้าตัวยังถึงกับยิ้มแยมโล่งใจที่ได้พบหน้าคู่ต่อสู้อีกด้วย

พี่ชายณัฐบูลยังสวมเสื้อกั๊กกับกางเกงขาสั้น อวดผิวขาวเต่งซึ่งมีลายสักรุงรังตามแขนขา อาศัยที่คาดผมแบบขดลวดสีดำตรึงเส้นผมไม่ให้ร่วงปรกหน้า สีหน้าไม่สู้ดีนักระหว่างปริปากและขณะปริปาก สายตาก็ยังล่อกล่อกวาดไปรอบตัว

“มะ...ไม่มีใครคิดว่าเป็นเรื่องลึกลับ...ใช่มั้ย”

“หมายความว่าอะไร” เฮียสะทำหน้าที่แบร่าวจะบอกว่านั่นข้างเป็นความคิดที่ไร้สาระ

“จริงๆ นะ เดียวนี้แหละ ไม่มีใครรู้สึกว่ามีอะไรแปลกๆ กันบ้างเลยเธอ”

“ฮิ!” ทุกภายในที่ประชุมส่ายหน้า

เจ้าของสถานที่จึงก้มหน้าพึมพำ “หรือว่าโดนทำของใส่!”

“ถ้าร้านนี้ไม่สะดวกให้ใช้ คุณก็พูดกับพวกเราได้ตรงๆ ไม่จำเป็นต้องทำเหมือน...” คำเคล้ารอยยิ้มหยดลงแค่นั้น ดวงตาอันมีประกายวับตรงข้ามกับรอยยิ้มฉาบหน้าของเจ็สร้อยกวาดไปสบตาโชฎีกพอดี ชายหนุ่มส่งสัญญาณขอร้องว่าอย่าเพิ่งทะเลาะกันเลย

ด้วยเหตุนี้ หญิงผู้มีอาวุโสกว่าจึงถอนหายใจบางๆ อย่างดูทรงภูมิ ยกนิ้วที่ดมผสมซอยสั้นที่ใบหู ถึงกระนั้นอาการปรายตากลับสู่ณฤชย์ก็ยังมีแววอดิหนา

ก็ไม่แปลก

ก่อนหน้านี้ร้านของเจ็สร้อยจะกลับมาเฟื่องฟูได้แบบนี้ แกเป็นผู้ประกอบการร้านขายอาหารที่ถูกณฤชย์ขบดขยี้ด้วยวิธีสกปรกนานาจนแทบเอาตัวไม่รอด -- วิธีเดียวกับที่โชฎีกเคยเจอมานั้นแหละ! ทั้งการใส่ร้ายป้ายสีจนลูกค้าเอาไปลือและไม่เข้าซื้อ ทั้งทุเรศให้ยี่ปัวเข้าใจว่าเจ็สร้อยเครดิตไม่ดีจนไม่ยอมขายให้ ถ้าไม่เพราะโชฎีกเป็นคนเจรจาขอไว้ และ ไข่ การเป็นพันธมิตรจะได้ผลประโยชน์ต่างๆ ด้วย ให้ตายเจ็สร้อยก็คงไม่มีทางมานั่งร่วมโต๊ะกับณฤชย์ ปล่อยให้ตัวเองเสี่ยงจะแสดงท่าทาง ‘ไม่ดี’ ออกมาแน่ๆ

ไม่ใช่แค่เจ็สร้อย ร้านค้าย่านนี้ต่างก็โดนพี่ชายณิชาบูลทำฤทธิ์ด้วยกันทั้งนั้น หลายร้านมีอันอยู่ไม่ยืด ต้องปิดตัวโดยยังไม่รู้ว่าอะไรหรือใครเป็นต้นเหตุ ทั้งที่จริงทำเลของร้านมีชัยนั้นดีที่สุดภายในย่าน ตั้งอยู่หน้าประตูเข้ามหาวิทยาลัยพิพัฒน์บัณฑิต

ตัวร้านใหญ่ ชายของเยอะ แถมยังตกแต่งอย่างดีไม่แพ้ร้าน
สะดวกซื้อด้วย

ก่อนหน้านี้โซภิกจะย้ายมาอยู่ อีกฝั่งหนึ่งของประตุมหาวิทยาลัยมีร้านค้าค่อนข้างใหญ่อีกร้าน แต่สุดท้ายก็ปิดไปใครๆ ต่างคิดว่าณัฐชัยมาใจ จนผลปรากฏว่า ผู้ที่เช่าเช่าอาคารนั้นต่อคือยักษ์ใหญ่อย่างเอ็มมาร์ต เพิ่งไม่นานนี้เองที่ใครๆ พบว่า เจ้าตัวมีเหตุผลลึกลงไปกว่านั้น...

“ผีสิงไม่มีหรอกน่า!” เฮียฮะเป็นฝ่ายบอกปัดอย่างรำคาญใจ “แล้วผีมันก็ไม่น่ากลัวเท่าคง คงจะทำให้ฮัวขายไหมล่ะ!”

“หมายความว่ายังไงคะ” เจ็สร้อยถามลอยๆ จงใจละคำเรียก ‘เฮีย’ อย่างที่มักทำกับคนที่เกรงกลัวว่าไม่น่าเคารพ

เจ็สร้อยเป็นหญิงผิวขาวผ่อง เสื้อผ้าก็เอี่ยมอ่องสะอาด สั้นผมย้อมสีน้ำตาลเข้มซอยสั้นจัดทรงอย่างงาม บุคลิกก็ติดความเป็นผู้ดี คอยาวเซิตรงหงเสมอ เรียกว่าความดูดีของอิสรภาพผู้เป็นลูกชายนั่นได้รับการถ่ายทอดทั้งจากพันธุกรรมและการอบรมเลี้ยงดูของเจ้ไปทุกกระเบียดนิ้ว

ตรงข้ามกับเฮียฮะซึ่งสวมเสื้อผ้าเก่าโหลม ไม่ใช่แค่ตะเข็บลุ่ย ทว่าบางช่วงแทบจะขาดเป็นรู ถึงกระนั้นผู้สวมก็ยังไม่รู้สึกรู้สา แถมปลดกระดุมอ้าให้ออกเหี่ยวและพุงกลมยื่นออกมาชัดเจน

เฮียฮะยกฝ่ามือใหญ่ขึ้นถูศีรษะล้านของตัวเอง ย่นหน้าเหมือนลำบากใจที่จะพูด

แต่ถึงที่สุด คนอย่างรายนี้มักไม่เคยออดคำพูด “ก็ตอนนี้เอ็มมาร์กมันเริ่มจับตาพวกเรา พวกเราลือกันว่ามันมาทำเป็นญาติ

นี่คือจริงใจเธอ วันนี้เลิกเรื่องซึ่งพอดีตอนที่ไฉ้ย่นอ่องไปว่า
ร้ายมั่ง นี้อากเป็นสัญญาเงาเตื่องจากมั่งก็ได้”

“เตื่อนอาระ” คนถูกพาดพิงชัก

“เฮ้า!” เฮียสะเสียงสูง “ลื้ออย่าลืมชีวะ พวกเราเนีย
ทำให้เอ็มมาร์กสาขานี้ยอกขายไม้โตไม้ไซ้เธอ วงกองก็มีสก็๊ป
ที่ใครส่งมาในไลน์นั่นะ คิคดูสิว่าถ้ามันเอาจริงขึ้นมาจะเก็ก
อะไรซี้่ง”

ณัฐชัยเบิกตาโต “หรือมันจะเล่นของ!”

“อ้าวหมายถึงว่า ถ้ามันจะก๊วยอกขาย มั่งก็อาจจะใช้วิธี
ชักขาร้างเล็กๆ แกร่นี่ทีละร้าง ให้ลูกค้ำรอบๆ ร้างไปซื้อมั่งแทน
แน่นอนละว่าร้างอย่างอาไซ้คงไม้โดน ร้างลื้อภาพลักษณ์ไม่เหมื่อง
ร้างทั่วไป อ้าวไม่รู้ณะว่าลื้อทำย้งไฟให้ต่างจากพวกเรา หรือมาฟัง
เรื่องจากที่นี้แล้วไปทำตัวให้เด่นซี้่งมารีเปล่า--”

“เดี๋ยวกะๆ” เจ็สร้อยหันขวับทันควัน มุมปากยังมีรอยยิ้ม
ทว่าดวงตาวิบวับขึ้น “นั่นกำลังจะหาว่าน้องโซเซามาสร้างพันธมิตร
เพื่อล้วงความลับเรารึเง ก่อนพูดอะไรต้องคิดดีๆ นี่เขาช่วย
พวกเรามาตลอด”

“อ้าวก็ไม่ได้จะพูกว่าอย่างนั้น...”

“ปากว่าไม้พูด แต่ปุดเหม็บๆ”

“ก็มันจริงมัยละ ร้านอาโหมีของตั้งหลายอย่างที่ร้านเรา
ไม่มี อย่างพวกขนมเมืองนอก--”

“อย่าเถียงกันน่า” ป้าแกละพยายามยกมือปราม

ทว่าเจ็สร้อยยกมือบอก “แฉงลอยหยุดก่อนนะคะ”

“อ้าว!” ยันอ่องพลอยเตือตร้อน “แผลอยมันยังไงวะ”
ระหว่างที่คนอื่นเริ่มมะรุ่มมะตุ้ม โซฎีกผู้เป็นเจ้าของเรื่อง
กลับก้มหน้ากดโทรศัพท์มือถือถึง่วน ไม่ช้าเสียงออดก็ดัง
เจ้าของบ้านสะดุ้ง “แหก!”

“ยายบูลกลับมาแล้วมั้งนั่น” ป้าเกละคาดเดา
ณัฐชัยจึงลุกขึ้นเหยงๆ ก่อนจะก้าวไปยังไม่วายหันบอก
“ปะ...ป้าเดินไปด้วยกันสิ”

“เฮ้ย! บ้านแก!”

พี่ชายณัฐบูลทำหน้าแบ่ ตัวส่ายไปมาอย่างขัดใจเต็มแก่
โซฎีกจึงว่า “ผมเองครับ”

“ดีๆ!” เจ้าของบ้านเผยยิ้มกว้าง พลังรอให้แขกก้าวนำไป
ยังประตูก่อน ประตูบ้านนี้ไม่มีช่องตาแมว ชายหนุ่มจึงร้องถาม
“ใครครับ”

เสียงจากอีกฝั่งประตูตอบว่า “เอ็มมาร์ตส่งของครับ”

“ว้าย...ผี!” ณัฐชัยโดดเกาะแขนคนข้างๆ “ที่นี่ใครมันจะ
ส่งของ!”

โซฎีกไม่ว่าอะไร ขยับตัวออกจากการเกาะกุมแล้วหมุน
ลูกบิดเปิดเอง

ผู้รออยู่ด้านนอกคือเด็กหนุ่มในชุดฟอร์มสีเหลืองโดดเด่น
อันเป็นสัญลักษณ์ของเอ็มมาร์ต

“คุณโซ--” คำอ่านตะกุกตะกัก น่าจะเพราะเป็นคำค่อนข้าง
ยาก

เจ้าของชื้อรีบบอก “โซ-ติก ครับ ผมสั่งชื้อเอง”

คนที่นั่งล้อมวงอยู่ด้านหลังจึงได้แต่มองหน้ากันเหมือน
เป็นเรื่องพิศวง

เมื่อเขาหิวถุงพลาสติกจากพนักงานรายนั้นกลับมาหนึ่ง
พร้อมณฤชย์ เจ็สร้อยก็ออกปากถาม “ทำไมน้องไซจะต้องสั่งซื้อ
อะไรจากเอ็มมาร์ตด้วยล่ะลูก”

คนสั่งซื้อตั้งขนมกรุบกรอบซองหนึ่งออกมาแสดง “นี่เป็น
ขนมนำเข้าแบบที่เฮียสะพูดถึงไซ้มั๊ยครับ”

อีกฝ่ายอ้าปากอีกอ้าก “ไซ...ไซ ทำไม...”

“งั้นเฮียก็สบายใจได้ เพราะเอ็มมาร์ตไม่ได้ขายแค่ของ
ที่เฮียขาย แล้วก็ไม่ได้มีแค่ข้าวเหนียวหมูปิ้งหรือน้ำเต้าหู้ด้วย
แต่ตอนนี้คือของที่เขาเพิ่งเอามาเพิ่มครับ ขนมจากนอกแบบ
ในร้านของผมเอง”

เสียงถกเถียงที่ตั้งอยู่แต่แรกจึงมีอันเงียบลงโดยปริยาย
โชฎีกกวดตามองทุกคนด้วยรอยยิ้ม ก่อนพูดต่อไป
“ผมยำเหมือนเดิมนะครับ เราเป็นแค่คู่แข่งตัวเล็กๆ ของเขา
ทางเดียวที่จะสู้กับรายใหญ่ได้ คือต้องพยายามรวมพลังกัน คัทรู
ของคัทรูคือมิตร”

คำท้าย คนพูดกวาดสายตาไปยังเจ้าของสถานที่

ณฤชย์ลอยหน้าเหม็นไปทางอื่น ดวงตาสว่างพลางขุ่นขึ้น
เหมือนเพิ่งนึกได้

“ไซ้แล้ว ต้องใช้หมอผี...!”